

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 1713/23
25.10.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија др Драгице Попеску, председника већа, Светлане Павић и Весне Дамјановић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво из Београда, ул. Косовска бр. 31, против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Душанка Јовановић Шуњара из Београда, Јужни булевар бр. 130-132, ради исељења, одлучујући о жалби туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду П 1610/21 од 23.11.2022. године, у седници већа одржаној дана 25.10.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба туженог АА из ... и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П 1610/21 од 23.11.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1610/21 од 23.11.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда за решавање ове правне ствари, као неоснован. Ставом другим изреке усвојен је тужбени захтев тужиоца и обавезан тужени да се са свим лицима и стварима исели из стана бр. ... који се налази у згради у ул. ... бр. ...у ..., на ... спрату, површине 39 м² и да стан испражњен од свих лица и ствари преда у posed, на слободно коришћење и располагање тужиоцу, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом принудног извршења. Ставом трећим изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 120.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности до исплате.

Благовременом жалбом тужени је побијао ову пресуду из свих законом

прописаних разлога.

У одговору на жалбу тужилац је предложио да се жалба туженог одбије, као неоснована.

У поступку пред првостепеним судом нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тач. 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које повреде овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, а неосновано се у жалби туженог указује на битну повреду поступка из тачке 12. ове законске одредбе. Изрека побијане пресуде је јасна и разумљива, као и разлози о битним чињеницама, који су јасни и непротивречни, па јој се законитост и правилност могу испитати.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку тужилац је власник стана бр. ... који се налази у згради у ул. ... бр. ..., у ..., на ... спрату, површине 39 м². Тужени је у поседу предметног стана од 2002. године, и то тако што се у стан уселио јер је познавао ранијег закупца стана, ББ, па је, када је она умрла, остао да живи у спорном стану до данас. Предметни стан туженом никада није додељен на коришћење, односно у закуп на одређено или на неодређено време. Саслушан у својству парничне странке тужени је у свом исказу навео да је у поседу предметног стана од 2002. године, и да се у стан уселио тако што је познавао закупца стана ББ, дружили су се и познавали и када је умрла тужени је ушао у стан јер је имао кључ, а није проваљивао стан. Навео је да су његови руководиоци знали да је у том стану, јер је радио у МУП-у и зна да су се на такав начин решавала стамбена питања. Када је конкурисао за стан у МУП-у, он је тај стан наводио за доделу закупа код Републичке дирекције за имовину ДЗ СЦГ. Тај стан му није додељен а и после двадесет година се нада да може да добије тај стан у закуп.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања првостепени суд је применом одредби чл. 3. и 37. Закона о основама својинско правних односа, одлучио као у изреци ожалбене пресуде.

По налажењу Апелационог суда у Београду, првостепени суд је правилно и потпуно утврдио чињенично стање које се жалбеним наводима туженог не доводи у сумњу, а затим је правилно усвојио тужбени захтев тужиоца и обавезао туженог да се са свим лицима и ствари исели из спорног стана.

Наиме, одредбом члана 3. став 1. Закона о основама својинскоправних односа, прописано је да власник има право да своју ствар држи, да је користи и да њоме располаже у границама одређеним законом, док је ставом другим истог члана прописано да је свако дужан да се уздржи од повреде права својине другог лица.

Одредбом члана 37. став 1. истог закона, прописано је да власник може тужбом захтевати од држаоца повраћај индивидуално одређене ствари, док је ставом другим истог члана прописано да власник мора доказати да на ствари чији повраћај тражи има право својине, као и да се ствар налази у фактичкој власти туженог.

У конкретном случају првостепени суд је током првостепеног поступка утврдио

да је тужилац власник предметног стана, а да је тужени у поседу предметног стана од 2002. године и да га користи без правног основа, тако што се у стан уселио пошто је познавао ранијег закупца стана, иако му предметни стан никада није додељен на коришћење, односно у закуп на одређено или на неодређено време.

Неосновани су наводи жалбе туженог да се записник о извршеној контроли предметног стана не може користити као доказ у овом поступку иако је овај записник достављен као доказ да тужени користи предметни стан, а која чињеница касније није ни била спорна међу странкама јер је тужени у свом исказу који је дао на рочишту потврдио да стан користи од 2002. године, а током поступка је достављен извештај МУП РС у којем је наведено да тужени има пријављено пребивалиште на адреси предметног стана, па су наводи туженог и жалбе о поменутом записнику без значаја за одлучивање у овој парници.

Неосновани су наводи жалбе да суд није био апсолутно надлежан за поступање у предметном спору имајући у виду да је суд увек надлежан у парничном поступку поступа по тужбама за исељење, без обзира што су у одређеним случајевима поступак за исељење може покренути пред надлежним органима локалне самоуправе.

Неосновани су и наводи жалбе туженог у којима се позива на одредбе члана 8. Европске конвенције о људским правима, односно на право на дом.

Наиме, одредбом члана 8. Европске конвенције о људским правима прописује да свако има право на поштовање свог приватног и породичног живота, дома и преписке, а да се јавне власти неће мешати у вршење овог права, сем ако то није у складу са законом и неопходно у демократском друштву у интересу националне безбедности, јавне безбедности или економски добробити земље, ради спречавања нереда или криминала, заштита здравља или морала, или ради заштите права и слобода других. У конкретном случају се може говорити о конкуренцији права на имовину коју у овом случају поседује тужилац и права на дом на који претендује тужени, које се јавља само у ситуацији када неко лице себи не може да обезбеди друге услове становања. Без обзира на околност што се право на дом не сматра економским или социјалним правом, оно је свакако у вези са социјалним статусом лица на кога се то евентуално односи, јер ако то лице, по неком другом основу, има начина да задовољи своје стамбене потребе, онда се не може позивати на право на дом. Сама чињеница да је тужени дуго времена провео у наведеном стану (од 2002. године), није сама за себе довољан услов да му се по том основу призна право на дом, нити чињеница да тужилац дуго толерише овакво стање посуда спорног стана од стране туженог, иако је Европски суд у својој одлуци “Цвијетић против Хрватске” (НО 71549/01 од 26.02.2004. године) заузео став да када када држава дуго није извршила своју пресуду о исељењу, то даје право лицу које треба да се исели, да настави са коришћењем стана. Међутим, у овом случају, тиме што није благовремено реаговала и тражила исељење туженог, држава је омогућила туженом да, поред тога што је у дугом периоду користио стан без икаквог основа, за то време покуша да реши своје стамбено питање. Из напред наведеног произлази да тужени нема право да настави са коришћењем спорног стана по основу права на дом, те да су неосновани наводи жалбе у којима се позива на то право.

Правилна је и одлука првостепеног суда којом је одбијен истакнути приговор апсолутне ненадлежности суда за одлучивање у овој парници. Наиме, правилно је првостепени суд закључио да је суд увек надлежан да поступи по тужби за исељење у складу са одредбом члана 37. Закона о основама својинскоправних односа, због чега су наводи туженог да се у конкретном случају имају применити одредбе Закона о становању и одржавању зграда, и да се поступак има водити по правилима општег управног поступка, неосновани, па је правилна одлука првостепеног суда из става првог изреке ожалбене пресуде.

Неосновани су и наводи жалбе туженог да је дана, 23.12.2022. године, поднео молбу ради откупа предметног стана Републичкој дирекцији за имовину Републике Србије, а што представља претходно питање у овом поступку, јер одлука суда зависи од решења питања његовог откупа спорног стана, те је предложио да Апелациони суд у Београду на основу члана 223. став 1. тачка 1. и члана 227. Закона о парничном поступку, донесе решење којим одређује прекид или застој овог поступка до правноснажне одлуке те републичке дирекције, који је орган надлежан да у име Републике Србије одлучује о откупу станова. Наиме, како је у овом поступку утврђено да тужени не поседује правни основ за коришћење предметног стана (уговор о закупу предметног стана), не може га н откупити, па су наводи туженог о прекиду поступка, неосновани.

Како се ни осталим наводима жалбе туженог не доводи у сумњу правилност и законитост побијане пресуде применом члана 390. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Применом члана 401. тачка 2. ЗПП, потврђена је и одлука о трошковима парничног поступка јер је донета правилном применом одредби чл. 153. и 154. ЗПП и у складу је са успехом странака у спору и важећој АТ, у време пресуђења.

Применом члана 165. став 1. ЗПП, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка, јер исти није успео у поступку по жалби.

**Председник већа-судија
др Драгица Попеску, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић